

Ένας αυθεντικός Ορθόδοξος Ρωμηός, ο Νεομάρτυς Γεώργιος των Ιωαννίνων (Χαράλαμπος Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτούσία](#)

Νεομάρτυς Γεώργιος των Ιωαννίνων,

Υπόδειγμα Ορθόδοξου Ρωμηού

Η μνήμη του τιμάται στις 17 Ιανουαρίου.

Ο φουστανελλάς Γεώργιος, ο πολιούχος των Ιωαννίνων, ο θαυμαστός Νεομάρτυς της πίστεως, αποτελεί το καμάρι των νέων αθλοφόρων, το καμάρι της Ελλάδος μας, το καμάρι της νεολαίας μας, το καμάρι των οικογενειάρχων, το καμάρι όλων μας. Ο Γεώργιος δεν είχε να επιδείξει περγαμηνές πτυχίων η πανεπιστημιακών γνώσεων, δεν διέθετε πλούτο, δεν ήταν από μεγάλα τζάκια. Είχε όμως να επιδείξει βαθειά πίστη και προσήλωση στις πατρώες παραδόσεις. Ήταν ένας γνήσιος Ρωμηός, ένας απλοϊκός Γρεβενιώτης, ένας εργάτης του μόχθου, ένας οικογενειάρχης, ένας ομολογητής του ονόματος του Χριστού μας, που για χάρη του πέρασε στα Γιάννενα μια εβδομάδα παθών, όπως Εκείνος, για να απολαύσει μαζί του την ατελεύτητη μακαριότητα.

Ο Γεώργιος πείστηκε επανειλημμένα να αλλαξοπιστήσει, αλλά παρέμενε σταθερός στο Ορθόδοξο φρόνημά του. Αν και απειλήθηκε η ζωή του δεν υπέκυψε. Και το σημαντικότερο ότι ενώ μπορούσε να αποφύγει τον κίνδυνο και να φυγαδευθεί στην ελεύθερη Ελλάδα και να σωθεί δεν το επεδίωξε προτιμώντας το μαρτύριο και το θάνατο, για του Χριστού την πίστη την Αγία. Η ιερή του αυτή στάση, η γενναία του απόφαση, το ηρωϊκό φρόνημά του δείχνει καθαρά ότι κάτι το μεγάλο και υπερκόσμιο πλημμύριζε την καρδιά του και τον οδηγούσε στη εκούσια θυσία, στο μαρτύριο. Αυτό το μοναδικό, το μεγάλο, το πλήρωμα της καρδιάς του ήταν η θρησκευτική του συνείδηση, η Ορθόδοξή του παράδοση, το γνήσιο ηθικό του φρόνημα, αρετές που τον πλούτιζαν και τον οδήγησαν στο μαρτύριο.

Ο νεομάρτυς των Ιωαννίνων Γεώργιος αποτελεί τρανό παράδειγμα γνήσιου Ορθόδοξου Ρωμηού.

*** Πρότυπο πιστού Χριστιανού,** ακόλουθου των χρηστών ηθών και των πατρικών παραδόσεων. Ο Γεώργιος θεωρούσε καύχημά του την πίστη και καταισχύνη την απάρνησή της. Αυτό φαίνεται καθαρά από τη στάση του απέναντι τους Αγαρηνούς. Ουδέποτε συγκατένευσε στη συκοφαντία ότι είχε εξισλαμισθεί, είχε γίνει εξωμότης της πίστεως. Παρέμενε παρά τις κολακείες που του έκαναν πρώτα και στα βασανιστήρια που τον υπέβαλλαν ύστερα αμετακίνητος στην πίστη, ομολογώντας μάλιστα με παρρησία «Χριστόν και τούτον Εσταυρωμένον» (Α΄ Κορ. β΄ 2). Δεν έτυχε μεγάλης παιδείας, όπως προείπαμε, ο Γεώργιος. Ο, τι είχε μάθει από την ευσεβή μητέρα του και την παραδοσιακή κοινωνία του χωριού του το εφάρμοζε χωρίς αλλοιώσεις. Τιμούσε το Ορθόδοξο βάπτισμά του και τοποθετούσε ψηλά το θυρεό της Ορθοδόξου πίστεως μας. Γνώριζε ότι αρνούμενος το Χριστό θα έχαιρε τιμής από τους δυνάστες του, θα έπαιρνε χρήματα που θα άλλαζαν τη ζωή του, αφού ήταν πτωχός και με τη βία εξοικονομούσε τα αναγκαία για τη συντήρησή του και τη συντήρηση της οικογενείας του. Όμως δεν πρόδωσε την πίστη φωνάζοντας: «Τις ημάς χωρίσει από της αγάπης του Χριστού; θλίψις η στενοχωρία η διωγμός η λιμός η γυμνότης η μάχαιρα; » (Ρωμ. η΄ 35).

*** πρότυπο καλού οικογενειάρχου** που εμπορείτο από αγάπη Χριστού και πόθο ελευθερίας. Σαν πρότυπο καλού οικογενειάρχου ο Γεώργιος εργαζόταν για να προσφέρει στους δικούς του, στους οικείους του, τα αγαθά από τους κόπους των χεριών του. Αγαπούσε τη σύζυγό του Ελένη και αψηφούσε ακόμη και την αποδημία σε άλλα μέρη, για εξεύρεση εργασίας. Η εργατικότητά του και η επιθυμία του για μιά καλύτερη ζωή τον έκαναν νεαρό παιδί να εγκαταλείψει το χωριό του και να έλθει στα Γιαννενα. Αυτή η επιθυμία τον έφερε και μετά το γάμο του στην κώμη των Φιλιατών, παρ' ότι αποστερούνταν τη χαρά της συζυγίας και μετά τη γέννηση του γιού του τη μετάδοση της στοργής του στο νεαρό βλαστάρι του.

Η καρδιά του Γεωργίου είχε ευπρεπιστεί χριστιανικά, είχε γίνει φάτνη, έτοιμη να δεχθεί το θεϊκό βρέφος της Βηθλεέμ. Στην καρδιά του είχε βαθιά φωλιάσει η αγάπη του Χριστού, του φιλάγαθου Κυρίου που μας είπε: «Ο φίλων πατέρα η μητέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος· και ο φίλων υιόν η θυγατέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος» (Ματθ. ι' 37). Έτσι εξηγείται η επιθυμία του για το μαρτύριο και η προτίμησή του να θυσιασθεί για την αγάπη του Χριστού, από του να μείνει ένας καλός οικογενειάρχης, χωρίς όμως αρχές, χωρίς την επισκίασή Του. Γνώριζε καλά το Παύλειο «Εμοί το ζην Χριστός και το αποθανείν κέρδος» (Φιλιπ. α' 21) και έσπευδε προς το μαρτύριο, όπως «η έλαφος επί τας πηγάς των υδάτων» (Ψαλμ. μα', 1). Αν και το Γένος του ήταν υπόδουλο στους Αγαρηνούς, όμως, ο Γεώργιος είχε ψυχή ελεύθερη, αφού μέσα του κατοικούσε το Άγιο Πνεύμα και γνώριζε ότι «όπου το Πνεύμα Κυρίου, εκεί ελευθερία» (Β' Κορ. γ' 17) και στα αυτιά του ηκούσαν τα λόγια του Αποστόλου Παύλου «Επ' ελευθερία εκλήθητε» (Γαλ. ε' 13). Το αίμα του μαρτυρίου του νεομάρτυρος Γεωργίου είναι αίμα ελευθερίας, αφού με αυτό ζυμώθηκε η λάσπη, με την οποία λίγα χρόνια αργότερα κτίσθηκε το περίλαμπρο οικοδόμημα της απελευθερώσεως τόσο της Ηπείρου μας, στην οποία μαρτύρησε όσο και της γενέτειράς του Μακεδονίας και όλης της τότε υπόδουλης Ρωμιοσύνης.

*** γνήσιο μιμητή των παθημάτων του Χριστού και πρότυπο Χριστιανού ήρωα**, που αψηφά τον κίνδυνο και το θάνατο, για να βρεθεί μιά ώρα νωρίτερα στον αγαπημένο του Ιησού, η αγάπη του οποίου δονούσε να σωθικά του. Γνώριζε το Θεό σαν πατέρα του και θεωρούσε τον εαυτό του γνήσιο παιδί Του. Άκουγε το Απόστολο των εθνών να τον παροτρύνει: «Μιμηταί γίνεσθε του Θεού ως τέκνα αγαπητά» (Εφεσ. ε' 1) και να τον προτρέπει, καθώς και όλους μας, να συμμετέχει στα παθήματα του Χριστού με τις θλίψεις και τους διωγμούς για το όνομά Του, για να χαρεί με αγαλλίαση μεγάλη στη φανέρωση της δόξας Του, στη Δευτέρα Παρουσία Του λέγοντας: «Κοινωνείτε τοις του Χριστού παθήμασι, ίνα και εν τη αποκαλύψει της δόξης αυτού χαρήτε αγαλλιωμένοι» (Α' Πετρ. δ' 13).

Αν ήταν μόνο εθνικός ήρωας ο Γεώργιος θα δεχόταν να δραπετεύσει, για να δείξει και αλλού το ηρωϊκό του φρόνημα, να προκαλέσει ζημιές στις τάξεις του εχθρού και να ομολογήσει και αλλού την Ορθόδοξη πίστη του. Το ότι παρέμεινε στο μαρτύριο καταδεικνύει την πίστη του στη σωτηρία της ψυχής του και τη δόξα του Χριστού, αυτού που αμέσως τον αντιδόξασε με άυλο φως που κάλυψε το σκήνωμά του και το πλήθος των θαυμάτων, τα οποία αυτός επετέλεσε.

Ο Νεομάρτυς Γεώργιος, το παλληκάρι μας, συγκινεί τις ψυχές όλων μας, όλων των ευσεβών χριστιανών που αγωνίζονται τον καλόν αγώνα της πίστεως. Η μαρτυρική του θυσία συμβολίζει την αντίσταση του πιστού λαού, που δεν φεύγει από τον πόνο και θυσιών για του Χριστού την πίστη την Αγία και της πατρίδος την ελευθερία. Αναπτερώνει την ελπίδα μας για μιά μόνιμη απελεύθερη από το ζυγό της αμαρτίας ζωή, όπως μας παροτρύνει ο μέγας Παύλος: «Τη ελευθερία, η Χριστός ημάς ηλευθέρωσε, στήκετε, και μη πάλιν ζυγώ αμαρτίας ενέχεσθε» (Γαλ. ε' 1) και μας ενδυναμώνει στον αγώνα για τη διατήρηση της εθνικής και θρησκευτικής ελευθερίας μας. Σήμερα που τα πρότυπα έχουν καταπέσει και το άσπρο προβάλλεται μαύρο, σήμερα που όλοι μας παραπαίουμε στην πίστη και τον Αγαρηνό τον έχουμε προ των πυλών, ζητούμε πρότυπο για να ενισχυθούμε. Καλύτερο πρότυπο από το φουστανελλά Άγιο Γεώργιο δεν θα βρούμε. Ας σηκώσουμε την εικόνα του σημαία και ας τον μιμηθούμε στις σταθερές και διαχρονικές αξίες που εκείνος υπεστήριξε μέχρι θανάτου, για να τον έχουμε προστάτη και στήριγμα στους καθημερινούς μας αγώνες που αποβλέπουν στην συνάντησή του στην Βασιλεία των Ουρανών.